

Womhaj Bóh!

Číslo 32.

12. augusta

Četník 4.

1894.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždu kobotu w Šmolerjez knihczišczeru w Budyschinje a su tam dostacž sa šchwórtlétnu pschedplatu 40 np.

12. njedzela po swj. Trojizy.

Isaj. 48, 18: „D hdy by ty na moje kasnje kedzbowal, dha by twój měr był kaž wodowa rěka, a twoja prawdosć kaž mórske žołmy.“

Kaž běži wodowa rěka po swojim wot stworiczela jej potasnym puczu. Se žórka na horje so žórlo wona swoj pucz hacž do morja czehnje. Pschi jeje brjohomaj sběhaja so skaly a selenja so luti, tam je šlyšecž honjenje a hibanje měsčanskeho žiwjenja a je widžecž njespróznive džěto ratarjow — a brjedža běži rěka bjes pschestacža s měrom dale. Šchtož jej napschecžimo stupi, ju njesadžerži; wona wostanje wodowa rěka a bjes pschestacža schumi woda dale a hacž runje je tyžaz a hišcže wjazy žołmow nimo do morja czahnyto, sažo nowa woda se žórka pschiběhnje a rěka polna wostanje. A hdyž rěka psches kraj běži, semja kčžje a rola plodny nješe a žiwjenje so hiba. Tajki dyrbi po słowach profety Isajajaka twój měr byčž, mój šchescžijano. Jeho žórlo je horach na tych šwjatych horach Božich, s kotrychž nam pomoz pschindže, s teje hórki, kotraž bu w tutym poslednim čažbu powyschena wysche hacž wschitke hory a hórki zyljeje semje, na Golgatha, w teho sbóžnikowych ranach, psches kotrež šmy wuhojeni a twojeho měra rěka dyrbi dale bježecž zylty pucz twojeho žiwjenja, doniž nuts njepoběhnje do měrneho morja sbóžneje wěcznosće. Wokolo tebe drje so wysoke skaly nje-wěry sběhaja, ale wone tebe mylicž nješmédža. Někotry sadžewš, kamjen srudoby, haczenja hrěcha móža tebi napschecžimo stupicž: ale měr twojeje wutroby je mój, kiž wschitko pschewinje. A hdžez je tajka wutroba, wona kraj

wolschewi. Kolo wokolo so pola sprawnego džěla selenja a w jeho mozy so žohnowanje wupschestrěwa na wscho czinjenje a šklódnny wěšfik troschta do horzoty horje duwa. Twój měr budže kaž wodowa rěka.

Dale rěczy profeta wo mórskich žołmach. Mty šebi tu na to njeměrne morjo myšlicž nješměmy — pschetož wone je se swojim njeměrom wobras hrěcha. Na cziche morjo šebi profeta myšli, w kotrehož wodach so zylje njebjo s lubosnymi hwěžkami wobrasuje, kotrež tak prawje sacžišcž šwjateho šhutneho měra na człowjeka czini. Nichtó to morjo pschewidžecž njemóže. A šchto wone žaložneho w šebi khowa! Wulke šwěryjata su w jeho hlubinje žiwe, ale wone nikomu njeseschodža, kiž psches morjo jědže. Čžěla tych, kiž su so w nim tepili, su w nim šahrjebane, ale nichtó so jich njenaštróži, kiž do teje hlubiny pohladnje. A polkadny, parle a drohe kamjenje w nim potajene leža a ludžo sa nimi pytaja. A po morju jědže kóž wóznemuu krajej napschecžimo; wona je ta šchěroka dróha, kotraž kraje njedželi, ale je wjasa. Kaž mórske žołmy budže twoja prawdosć, mój šchescžijano, so twoja wutroba jako prawa, jemu spodobna, wot hrěcha wucziscžena psched nim wotpoczjuje. Haj, wutroba, kiž je czicha, w kotrež so njebjo se wschěmi hwěžkami šlubjenjow wobrasuje, psches kotrež žane wichory šwědomnja a spytowanja njeduwaja, ale w kotrež njebješa šame wotpoczujaja, kotrež je nam Boži Šsyn w wěrje pschilubiš. A kajkež tež twoja wutroba srudne nashonjenja a šlamane nadžije a šanicžene sbože w šebi khowa, ta prawdosć wschitko pschifrywa, so je šabyte, kaž wopor morja; a šchtož

je tam kwatnych pokladow i Bozeho kralestwa, slota werny, parlow sczerpliwoscze, to twoja pytaza ruka posbahuje a na zolmach prawdoszcz twój czolmik wecznemu wotznemu krajej napscheczimo jedze. Kaz morská zolma dyrbi twoja prawdoszcz bycz.

Tuton krašny dar febi my dobycz njemozemy i nashimi mozami; Boh chze nam jon i luboscze dacz. Ale neshcto dyrbi my tola tez podla czinicz: „D, hdy by ty na moje kasnje kedzbowal“. To tola wopravdze wulke žadanje njeje! Won myšli pschi tym niz jeno na te 10 kasnje, ale na wschitke flowa, napominanja w šwjatym pišnje. Na nje dyrbiš kedzbowacz, so je twoja dušcha se wschem šwojim myšljenjom na nje wobroczena. Czim bole ty na Bože flowo kedzbuješ, so k njemu dzerziš, po nim khodziš, czim bohaczišča budze twojeho mera wodowa reka. Czim šprawnišcho a šwernišcho so ty jeho šlubjenjom dzerziš a jeho šmilnošči so doweriš, czim polnišča a wjetšča budze twoja prawdoszcz; pschetož w jeho flowje so wona wschitkim po njei febi žadazym czlowškim wutrobam wudželuje.

Spytaj! Kedzbuju na jeho kasnje a hladaj na to, kaž by je dzeržak. Potom budze twój mer kaž wodowa reka a twoja prawdoszcz kaž morské žolmy. Won je to prajit, kiž šwoje šlubjenje dzerži. Šamjen.

Myšle wo ženjenju.

Porucz temu Knjesej šwoje pucze!

Po E. Schrenku.

(Potraczowanje.)

Chzemy-li i pravdu wernoscž prajicz, dyrbi my wusnacž, so je na nashich netchišchich wobstejnoscžach wjele, shtož wošebje mužam a to mužam wschelatich šchtantow ženjenje czežke czini. Wona w nashich czašach lohka wěz njeje febi šam šwoje hospodarstwo šakozicz. Hdyž chzedža so šdželani mužojo woženicz, kotsiž maja šnadne dokhody, so žadanjom naštróža, kotrej jich wjele holzow ma, tež tehdy ma, hdyž žaneho abo mašo šamoženja maja. Wone njeišu woczehnjene sa jednore žiwjenje, šlutniwoscž a špokojnoscž, so kóždeho mjenje šamožiteho muža do nusy pschinješ. Wjele žonow a džowkow praja: my chzemy po nashim šchtancze žiwi bycz, my chzemy mecž, shtož druge maja; je-li muž hišcže wšche teho pscheczinjer, je moščen štajnje prošna; wón dolha nacžini, kotryž wjazny šaplaczicz njemóže, runjež by jon rad šaplaczit. So by pjenješ dostal, na buršy šchpekuliruje a so i tym hišcže do wjetšcheje nusy wali, kotraž jeho škoncznje do šadwelowanja pschinješ. To wschitko widža a pytnu młodži ludžo a so ženjenja naboja.

Pola jednorišcheho młodženža, kiž febi šwój khléb jako rjemješnik, i žyła jako dželaczér šašluzi, šu wobstejnoscze neshcto hinasche. Wón febi ženjenje mjenje na drobne rošpomina, dylži šdželany a ma mjenje bojoszcz so woženicz. Hdyž so ženi, w wjele padach do podobneje nusy kaž šdželany pschindže. Šeho šašluzba w nashim czašu wěšta a štajna njeje. Njeje-li nawuškyl lutowacz a wosmje-li febi žonu, kiž jo tež nawuškyla njeje a jo šnana i žyła njerošymy dom šastaracz, nusa wěšcže pschindže. Potom je šwada w domje a njerodnoscž šacžehnje do domu a žyła šwójba do hubjenstwa padnje. Njeje tajti pad pschitkad, kotryž młodženžow wottrašči, so so radšcho njewoženja?

Hdyž febi wobstejnoscze a wošobny bliže wobhladamy, prajicz njemozemy, so ženjenje šame na febi je nusu a žyke hubjenstwo tajlich šwójbow šawinowalo. Pschicžina hubjenstwa leži w tym, šajzy šu czi ludžo do ženitwy byli. Šnana muž w šwojim powošanju šhmany njeje a teho dla je jeho šašluzba tajka niška. Njeje paš tak, je-li šhmany a šašluzi-li wjele, tola bješ jeho a jeho žonineho lutowanja njedošahnje, wošebje potom niz, hdyž žona ani sa domjaze dželo woczehnjena njeje. Tola i teho pschindže tež jenož džel nusy. Najškubšča pschicžina wschitkeje tajkeje nusy je pobrachowaza bohabojašnoszcz, je njewera. Šeli so njeištej młodženž abo młoda holza w bohabojašnoszcz woczehnjenaj, shtož je šame prawe šakozenje sa žiwjenje abo jeli so štej pschi wschem

šchecžijanski woczehnjenju a dobrej wucžbje bješbóžnej, wonaj nimataj šakozka sa bošše žohnowanje w mandželstwie, w šwójbje, w powošanju. A tak je bohuzel wopravdze w wjele šwójbach.

Nashce ludowe žiwjenje šhabla w šwojich podložkach. Šchecžijanska šwójba je podložk nashceho žykeho ludoweho žiwjenja. Šeli so dyrbi lepje bycz, dyrbja so džecz i bojoszcz teho Knjesa woczahnycz a k šwojemu šbóžnikej dowješcz. Šsynojo a džowki dyrbja to nawuškycz, shtož czlowjek w žiwjenju trjeba a teho parowacz nawuškycz, shtož psches jich šchtant dže. Šdžež bohabojašnoszcz a žiwe šchecžijanstwo bydlitej, tam budžetej so pscheczinjene a dokhczinjene šhubicz; ludžo febi šašo praweho šwětka sa šjawnne žiwjenje nadobychdu a nawušknu so šami wobknježecz. To paš je poroš sa nashce husto šmylene woczehnjenje w šwójbje, to je poroš sa šchulu a žyrkej, so nětko wošebje muži tak husto prajicz šhšchisch: „Ša so ženicz njemóžu; i wotkal dyrbjal šredki bracz šwójbu šdzeržecz?“ Nawuškny so Boha bojecž, teho Knjesa Šesuša šubowacz, lutowacz, dželacz, džecz i žiwjenje woczahnycz, so so po wobstejnoscžach škožuja, potom budze tajke škorjenje bole a bole wotmjelkycz. Pscheczimo temu so ničjo prajicz njemóško, hdy by wopravdze šchecžijanski, wěrjazny muž prajit: Ša chzu nježenjeny wotšacz, dokelž šredkow k ženjenju nimam; nusuja-li paš bješbóžne wobstejnoscze a wopaczne woczehnjenje k temu, budžesch widžecz, tak šu plody teho, husto njepóžcziwoscž a i tym potraczowaze šajedoženje nashceho ludoweho žiwjenja; teho dla je tu wobroczenje k lepšchemu jara nusne, so by nashce ludowe žiwjenje šašo wuštrowjene byto.

(Potraczowanje.)

Biblija jako wumožerka.

I.

W jenyum hustym léšu šchlesyńskich hoborskich horow šteji šamolutka hajnkownja. Šsynne duby a šelene jedle wobdawaja wot wschěch štronow dom a šahrodku, kiž k njemu škuschja. Tu bydlešce psched wjazny dylži poš šta létami hajnik Gruner se šwojei šwójbu, kiž i jeho maczerje, mandželsteje a i jeho šhdomlěneje holczki wobstejšche. Čžiche šbože a lubošny mer knješčhtaj w tutej hajnkowni. Hajnik a jeho mandželšča so horžo šubowášhtaj. 8 lét mandželstwa, kiž bechu so wot jeje šwašneho dnja šem minyše, bechu jeju wutrobje pschězny twjerdscho a nutrišcho šjenoczike. Šeju jeniczka holczka roščješche wješele a lubošnje a bešche tak prawe šbože a wješele šwojeju štaršcheju. Štara doštojna hajnikowa macž, kiž be po šmjerčzi šwojeho mandželšcheho k špnej cžahnyła, bu wot šwojeju džěščzi w šwěrnej a džakownej lubošči džeržana a so šwješelešche nad cžichim šbožu lubošneho doma. Šenož jeniczke be, shtož hajnikowej mandželštej czežko na wutrobje leješche. Wona bešche pobožna a bohabojašna žona. Wona njemóžesche dženi šapoczecz ani wobšamkycz, prjedy hacž njebe w Božim flowje cžitaka a so i modljenjom šwojim Bohu džakowala a jeho wofakit a žohnowanje prošyla. Hajnik nješadžewasche šwoju mandželštu na žane waschnje, šwoje ranšche a wječorne nutrošcže se šwojei pschichodnei maczerju a džowku wotdzeržecz. Ale wón šam so nihdy na nich njewobdželešche. Wón be w šwojei mudročči, kaž wón febi myšlesche, daloko psches wscho bibliječžitane a šmještotasche so cžišche njewědomnošči šwojich, kotsiž i tutnych štarých knihow hagle móž a žohnowanje cžerpacz dyrbjachu. Šižo husto be wona šwěrneho Boha a šbóžnika prošyla, so chžyl so nad jeje šubowanym mandželškim šmilicz a jeho k febi cžahnycz a wobrocžicz. Ale wóškom lét be so minylo a jeje modlitwy njebechu wušlyšchane.

Bešche cžemny našymšči wječor. Wětr duješche w hašofach wullich léšnych šchtomow. W hajnkowni šedžachu wobej žonje a maša holczka. Hajnik hišcže njebe se šušodneho mēšta, hžez be so rano podal, wróczit. Wot někotreho cžaka šem be cžrjoda šhroblych džiwinskih paduchow léš, kotryž mješche wón wobštaracz, njewěšty cžinika. Po došhim próžowanju be so jemu škoncznje poradžiko, štoro wschitke šobustawy šleho towaršstwa šajecz. Šenož jich nawjedowar, šylny a lešny muž, kotrehož so wschitzy bojachu, be hišcže w prawym cžaku cžeknył a so wošuda šwojich towaršchow šminył. Hajnik be dženska džiwych a šhroblych škóšnikow šudništwje pschepodał. Wo tym rěčješčtej žonje w cžichei wječornei hodžinje bješ šobu. Wonei cžakáščtej i tyšchym požadanjom na domwroczenje šubowaneho mandželšcheho a špna. Bešche wschaf tak derje, kaž wěcže, so so nawjedowar džiwinskih paduchow w bliškoszcz pod šakitom šcheročich a hustych léšow hišcže šhowasche. Wón šam bešche psches jeneho bura, kotrehož be w léšu

trzechit, hajnikowej wjeżdzenie hrosyt. Něk tšchepotaschtej a staraschtej so tychnje zonyje w samolutkej hajnkowni wo žiwjenje lubowaneho muža. Pšchetoz tak lohko bē možno, so kšostnik na dompučzu w cžemnej nozy tu abo tam na njeho kofu a wjeżdzenie na nim mwmjedže. Womka kšoncžnje napominašče, wutrobu niž dlēje pšches tajke rēče tyščicž, radšcho i Božeho kłowa trošcht cžerpacz a hajnika fakitej kšwērneho Boha porucžicž, bjes kotrehož wole žana włofka i kłowy njepadnje. Hospoša džēsche hnydom po lubu bibliju, drohe herbštwō kšwojeje kšwojby a pytašče 71. psalm, pšchi kotrymž bē w rjedže kšwojich wšchēdných nutrnoscžow stejo wostala. Wona cžitašče: „Kšnježe, ja so spuščezam na tebe; njech nihdy pohanjeny njebudu. Wumōž mje pšches twoju prawdosč a wutohrni mje, nakhil twoje wucho ke mni a sakhowaj mje. Budž mi kšylna skala, hžjež ja bych pšchezo cžēfacž mōhł, kiž ty kšlubit kšy, so mi pomhacz cžješč; pšchetoz ty kšy moja skala a mōj hrōd. Mōj Božo, pomhaj mi i ruki teho bješbōžneho, i ruki teho njepraweho a kšuroweho. Pšchetoz ty kšy moje dowērjenje, Kšnježe, Kšnježe, moja nadžija wot mojeje młodosčje“. Wona cžitašče: „Božo, njesdaluj so wote mje, mōj Božo, pokhwataj mi k pomozny“. Wona so wofšchemi na kłowach: „Ja pšchistupam w mozy teho Kšnješa, Kšnješa, a cžješču twoju prawdosč kšamu. Božo, twoja prawdosč je wyšoka, kiž ty wulke wēzy cžinišč, Božo, ičto je tebi podobny? Ty cžinišč, so ja šhonju wšchelaku a wulku štyšnosč, a cžinišč mje sašo žiweho, a mwmjedžesch mje sašo i kšlubiny teje semje. Ty cžinišč mje jara wulkeho a trošchtujesch mje sašo. Teho dla budu ja so tebi tež džakowacz i psaltrami sa twoju kšwērnosč, mōj Božo; ja tebi kšwalbu spewam na harfje, ty Šwajaty w Šraelu. Mojej hubje a moja dušča, kotruž ty wumohł kšy, sraduju so a spewaju tebi kšwalbu.“ Po tym wša hospoša kšērlušchowe knihi a cžitašče jedyn wječžorny kšērlušč prjōdł. Na to kšaknychu so womka, macž a mača hōlcžka hromadže dele. Woni proščachy wo sakit kšylneho a kšwērneho Boha sa kšebje a sa lubowaneho mandželšeho a nana. Woni so modlachu sa kšudnych a kšornyh kšwojeje wofšady, a tež sa wšchitkich hrēščnikow a kšostnikow, so cžyž so tōn Kšješ nad nimi kšmilicž a jich k kšwojemu kšwētlu wobrocžicž. Bože kłowo a modlitwa bēchu jich džiwanje špokojite a trošchtowate. Lēdma bēchu kšwoju nutrnoscž dokonjeli, jako so derje snate stopy k hajnkowni bližachu. Bēsche to lubowany, horzopozžadany hospodač, kiž so sbožownje k kšwojim wrōcžesch. Tež jecho bē duzy staroscž tyščika, so by so jecho njepšchecžel kšnana w cžemnosčzi do kšwojeho doma nutškomacz a na kšwojich lubnych wječžicž mohł. Wōn bē jara sawjēkeleny, hdyž kšwojich lubnych wjēkēnych a stromnych sašo widžesch. Jednora wječžer wofšchemjesche jecho a pomjedasche mjes tym kšwojej macžeri a mandželšej pōdēndženja pofšlednjeho dnja, tež wot tyščnosčje, kiž bē jecho na dompučzu nadpadnyła a k kšwataniu hnała. Hajnikowa mandželška pak kšwojemu lubowanemu mandželšemu pomjedasche, so bē so tež wona wo njeho tyščika a teho dla jecho w modlitwje kšylnemu sakitej wšchehomōžneho Boha porucžila. Hajnik Gruner so cžišče kšmētotašče kłowam kšwojeje žony. Wōn jej snapšchecžimi, so so wōn spuščezna na kšwoje dobre kšēlby a na kšwoje kšwērne pšy, pšchistaji tež, so cžje so wo sakit kšwojeho doma hiščēje sa nož staracz. Tajke kłowa žonu jara sruđžichy. S nich wona spōsna, so wōn Bože kłowo a modlitwu sazpi. Wona sdychowasche nad tym, kaž hižo husto, w kšwojej wutrobje, trošchtowasche pak so i wēštym dowērjenjom kšwojeje wēry, so budže tōn Kšješ jeje modlitwy sa lubowaneho muža wufšchecž. Šwōjba kšedžesch hiščēje kšwilku hromadže a poda so potom k wotpocžinkej. Hospodač pšchepyta hiščēje prjedy dom a sakrodku, nabi wšchē kšwoje kšēlby, spuščezni wšchē pšy wot rječjasow a mēnjesch, so nek bjes staroscžow do kōža hičž mōže.

Jena abo dwē hōdžinje bēsčtej so minylej. W hajnkowni bē wšcho wocžichnyło. Wšchitzy wobydlerjo ležachu w kšlubim spanju. Pšy mjelczachy a ležachu wokoło doma. Lēkne šchomy šchumjachu kšwoj wječžorny kšērlušč. Duž so hibasche nēsčto w tej štwje, hžjež bē hajnikowa kšwōjba kšedžala. Wob lēhanku wulēše cžicho džiwu a hrosny cžłowjet. Wōn pofšlučasche na wšchē strony. Nicžo njebē kšyšchecž, ičtož bē jecho w jecho pšchedewšacžu sadžewacz mohł. Tutōn muž pšchistupi cžicho a mjelcžo k blidu. Wulki wōtry nož, i kotrymž bē wobronjeny, wōn na blido položil. Potom šapšchimny wōn bibliju, i kotrejež bē hospoša pšchi wječžornej nutrnoscžzi cžitala a kotraž hiščēje wotewrjena ležesch, a wobhladasche ju i wulkim spōdžiwanjom. Šwētlo pōlneho mēšaczka kšwēcžesch pšches kulōjtu džeru wofenzy do jštwy. Mōžny hōicž spytasche pšchi tutym kšwētke cžitacz. Tola to bē pšchecžemne a wōn skoro

bibliju sašo sacžini. Něk stejesche w myšlach a mjelcžo pšchi blidže. Šeho ruka šapšchimny wōtry nož, kotryž bē wōn prjedy tam položil. Duž bē, kaž by dobry jandžel i nim rēčal a šte myšle jecho wutrobny pšcheminy. Wōn položil nož sašo wot kšebje a stupi k wofnu, kotrež žyle cžicho wotewri. Tež wofenzu tak wocžini, so nicžo kšyšchecž njebē. Potom šapšchimny wōn bibliju a lēšesch cžišče i wofnom won, so tež ani pšy nicžo njekšyšchachu a njepytnychu. Kunje tak rucje bē tež pšches plōt šalēš a so po mačo wofomifnjenjach w lēšu šhubil.

Sako hajnik rano se kšwojimi stany, so njemačo nad wotewrjenym wofnu a wōtrym nožom, kiž na blidže ležesch, džiwachu. Žyly dom bu pšchepytany, nicžo njepobrachuje, nicžo, kšiba stara luba biblija. Ta wēž bē a wosta jim potajne hudancžko. Woni njemožachu wopšchijecž, so mohł paduch do doma nutšlēšč a jenož bibliju kranhecž. Pšchi tym pak pytnychu woni nēsčto wo Božeho sakitanja, kiž bē jich w tutej nozy wobwarnowako. Tež hajnik, hacž runje žane kšlowcžko wo tym njeprazi, pytny w kšwojej wutrobje, so ani jecho kšēlby ani jecho pšy njebēchu jecho a jecho lubnych sakitale. Wōn sacžumasche, so bē ruka kšylneho a hnadneho Boha w tej nozy nad nim a jecho lubnymi škutkowala. Wōn bu wot teho cžasja cžišchischi a druhdy so tež na domjazych nutrnoscžach wobdžēšesch. Wot nawjedowarja džiwinskich paduchow wot teho cžasja nicžo wjazy ani widžecž ani kšyšchecž njebē. Žene lēto so po druhim miny cžicho a sbožownje. Tež w hajnkowni šapomnichu pomaklu tamnu žalostnu nož a štrachotu, i kotrejež bēchu tehdy wumōženi.

(Pofracžowanje.)

Ššo kšowaze kšlōncžko.

Kšōp: Sak powitam ja tebe.

Ššo wječžor kšlōncžko kšowa
 A pšchnje kšyškoze
 Tu do cžicheho doła
 Pšches šchomy, hašy,
 Tež hdyž nam tudy hašnje,
 Wšchak njeđže k mērjemi,
 Nē, ale kšwēczi kražnje
 Tym w dalšchēj krajini.

Tu hory pofšocžuja
 Wot kšlōncžnych serow so,
 Ššo jēdle wobmahuja
 S powētrom wonjejo,
 Na kšmērkach hōna maja
 Ššo w drasčje želazej
 A kšlōncžku šapewaju
 Tež ptaczki „Božemje“.

Tak so tōn dobry džēli
 S tyh kšwojich kšjedžiny,
 Kiž kšy joh' lubo mēli,
 Žich džēko žohnuje;
 S tej nadžiju, kiž kšchewi
 Bēh kšlōncžni radoštnje,
 Ššo wēcžne kšlōnzo šjewi,
 Šom' w dušchi horje dže.

Wot wēcžnych horow džēja
 A njom' pruhi i wyšoka;
 Kiž tudy w dole steja,
 Tu kšwētkosč njewidža,
 Žich džak tež kōbu cžehnje
 S nim hacž do wēcžnosčje;
 Tak dobryh wofšalenje
 Še kšlōncžko kšowanje.

G. Šataš.

Džiwu Domasch.

Wōn njebēsche šy cžłowjet, ale wōn so tola teho wostajicž njemožesch, so njebny pšchezo sašo nēsčto cžinil, ičtož bēsche pšchecžiwu pravu a porjedže. Pšchi wšchitkich bicžach dyrbjesche pōdla byčž; tak bēsche tež husto dosč i poliziju do njelubosneho šetkanja pšchischoł. Tola runje jecho macž horze kšylsy pšakasche, runjež Šanka, kotruž lubomasche, jemu praji: „Hdyž

